

Saskia de Jong

ROBYNTJE en de wolf

Met illustraties van [Anna Boterman](#)

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Saskia de Jong verschenen bij Lemniscaat

Over gehaktballen

De sterren van opa

Tekst © Saskia de Jong, 2026

Omslag en illustraties: © Anna Boterman, 2026

Boekverzorging: Marc Suvaal

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1775 1 | NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

1 Robijntje

Als baby lag Robijntje
in een rieten mandje
onder een rood dekentje
in een hoekje van de keuken.

Daar sliep ze
en rook ze de wereld
van soep en pastei,
van gebakken ui met spek,
en van haar vader,
de houthakker,
die het bos meebracht.
Daar luisterde ze
naar pannen en deksels,
naar stoven en sudderen,
naar smakken en schrokken,
en een boertje tot slot.
Ze hoorde er
de liedjes van haar moeder
over rode rozen
en eeuwige trouw,
over gebroken harten
en ik hou van jou.
In dat rode mandje
in een hoekje van de keuken
ademde Robijntje het leven in.
Ze leerde er alles wat belangrijk is.

2 Jarig

Toen Robijntje één jaar werd
bakte haar moeder een taart.
Een aardbeientaart
met één kaarsje erop.
Robijntje mocht blazen.
Iedereen keek.
Haar vader,
haar oma,
neef Billy,
tante Amalia,
zelfs Just de jager
was van de partij.
Haar moeder telde
één – twee – drie!
En wat deed Robijntje?
Blies ze het kaarsje uit?
Welnee!
Ze tilde haar armpjes omhoog
en met een flinke klap
belandden haar handjes
boven op de taart.
Het kaarsje stond nog.
Dat wel.

Maar de stukken taart
vlogen in het rond.
Iedereen schrok.
Tante Amalia gilde.

Robijntje gierde het uit
en sprak haar eerste woordje:
'Rood!'
Nou, dat klopte.
Iedereen zat onder de rode spetters.

3 Tomatensoep en aardbeien

Robijntje wist wat ze wilde,
vooral als het om eten ging.
Spaghetti met tomatensaus?
Dat lustte Robijntje.
Beschuit met aardbeien?
Daar was ze dol op!
Maar kippensoep of broccoli?
Geen sprake van.
Hoezeer haar ouders
het ook probeerden.
Ze trok haar neus op

en draaide haar hoofd weg.
Zat er genoeg rood in,
dan at Robijntje alles.
Perzik, radijsjes en zelfs rode biet.
Robijntje smulde ervan.
Maar banaan, kiwi of bloemkool,
geen denken aan.
Eén keer at ze zelfs
per ongeluk
een rode peper!

Robijntje nam een flinke hap.
Oei!
Dat was schrikken.
De tranen sprongen in haar ogen.
Zou ze het uitspugen?
Zou ze gaan gillen?
Nee hoor.
Robijntje niet.

Ze sloot haar ogen
en slikte de peper door.
Een pittige tante,
dat was Robijntje.

4 Witte trui

‘Nee!’ schreeuwde Robijntje.
‘Ik wil mijn rode trui!’
Met haar armen in haar zij
stond ze voor haar moeder,
drie jaar oud.
‘Deze prikt!’
Haar moeder zuchtte.
‘Je rode trui zit in de was.
Kom, trek deze witte aan.
Morgen is de rode weer schoon.’
Daar ging Robijntje
in haar witte trui.
Boos liep ze naar buiten
en verdween achter de schuur.
Snel trok ze de trui uit
en legde hem op de grond.

Uit haar broekzak pakte ze
een dikke, rode stift.
Robijntje zette een stipje.
Het werd een klein, rood vlekje,
midden op de trui.
Daarna nog één
en nog één.
Honderd stipjes,
misschien wel duizend.
De trui werd steeds rooier.
De trui werd steeds mooier.
Tot er bijna geen wit meer over was.
Toen deed ze de trui weer aan.
Nu was het goed.
Hij prikte niet meer.
Robijntje was tevreden.
En haar moeder?
Die zuchtte.
Ze kende haar dochter.

5 Het bos

Zo groeide Robijntje op
in het kleine huisje
aan de rand van het bos.
Ze kende iedereen in Hazendorp.
Niet dat er veel mensen woonden.
Veel te stil en te donker.
Te veel schaduw in de zomer.
Te lang vochtig in de winter.
Je moest uit het juiste hout gesneden zijn
om bij het bos te wonen.
Niet bang zijn voor de regen.
Niet buigen voor de wind.
En alle ruimte willen delen
met de dieren die er woonden.
Robijntje hield van het bos.
Ze kende alle paadjes.
Ze wist waar dieren nestelden
en bracht verdwaalde jonkies terug.
Ze kende de roep van elke vogel
en spaarde alle veren die ze vond.
Toen ze vier jaar oud was,
liep ze al in haar eentje
naar het huisje van haar oma,
dwars door het bos.

